

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobkyně: **H.F.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph. D.
sídlem Bašty 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o 72,42 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. 1. 2019, č. j. 23 C 281/2017 - 137,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** tak, že se žaloba na zaplacení částky 72,42 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 21. 12. 2017 do zaplacení, **zamítá**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši **16 275,57 Kč** do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Ing. Lukáše Prudila, Ph.D.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem výrokem I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 72,42 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 21. 12. 2017 do zaplacení, a to do 15 dnů ode dne jeho právní moci. Výrokem II. zastavil řízení o návrhu

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Š.

žalobkyně v části, kde se žalobkyně domáhala zaplacení částky 38 388,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 21. 6. 2017 do zaplacení. Výrokem III. zamítl žalobu v části, v níž mělo být žalované uloženo zaplatit žalobkyni částku 10 708,25 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 21. 6. 2017 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 72,42 Kč od 21. 6. 2017 do 20. 12. 2017. Výrokem IV. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 22 765,30 Kč k rukám JUDr. Ing. Lukáše Prudila, Ph.D., a to do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku.

2. Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně a pan P. F., narozený dne xxx, domáhali náhrady nemajetkové újmy a náhrady škody s tvrzením, že proti nim bylo zahájeno trestní stíhání pro spáchání přečinu podle § 143 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku v platném znění, které skončilo zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 10. 2016, č. j. 1 T 166/2015 – 388, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, 3 To 388/2016 – 414, v němž bylo konstatováno, že skutek, pro který bylo řízení vedeno není trestným činem. Z tohoto titulu tedy požadovali náhradu vzniklé škody spočívající v nákladech na obhajobu v celkové výši 83 355,71 Kč a nákladech na cestovné, které museli vynaložit v souvislosti s trestním řízením v celkové výši 3 541,56 Kč. Na náhradu nemajetkové újmy požadovali každý částku 150 000 Kč.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že u něj žalobkyně a P. F. dne 20. 6. 2017 uplatnili nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy z obdobných důvodů jako jsou uvedeny v žalobě. Na základě uvedeného žalovaný přiznal žalobkyni částku 36 200 Kč jako náhradu nákladů za obhajobu (odměna advokáta 34 025,20 Kč, cestovné advokáta 1 448,385 Kč a promeškaný čas 726 Kč), za zpracování znaleckého posudku ji přiznal náhradu ve výši 1 815 Kč a na náhradu škody za vlastní její cestovné ji byla ze strany žalovaného přiznána částka 661 Kč, když dospěl k závěru, že u žalobkyně došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., jímž bylo usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 5. 6. 2015. Ohledně vlastního cestovného žalobkyně žalovaný konstatoval nedůvodnost nároku na amortizaci vozidla s odůvodněním, že ji nelze podřadit pod skutečnou škodu, když se jedná pouze o pojem účetní. Celkem tedy žalovaný přiznal žalobkyni částku 38 676 Kč a stejnou částku přiznal i p. P. F..
4. Usnesením ze dne 5. 4. 2018, č. j. 23 C 281/2017 – 67, bylo řízení ve věci samé ve vztahu k p. P. F. zastaveno s odkazem na § 19 o. s. ř. Protože podle stanoviska žalovaného ze dne 10. 4. 2018, č. j. MSP-1803/2017-ODSK-ODSK/9, bylo rozhodnuto o přiznání majetkové škody žalobkyni ve výši 38 676 Kč, vzala žalobkyně žalobu částečně zpět, a to v rozsahu částky 38 388,80 Kč sestávající z náhrady majetkové škody ve výši 37 727,80 Kč a ve výši 661 Kč. Tento postup žalobkyně byl reflektován soudem I. stupně ve výroku ad II. napadeného rozsudku.
5. Dále byl v rámci řízení nárok žalobkyně na úhradu nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč soudem I. stupně vyloučen k samostatnému řízení, a to na základě usnesení ze dne 22. 1. 2019, č. j. 23 C 281/2017 – 128.
6. Soud I. stupně vzal za prokázané, že žalobkyně dne 20. 6. 2017 uplatnila u žalovaného nárok se shodným odůvodněním, jako v žalobě v této věci. Dále konstatoval zahájení trestního stíhání a řízení proti žalobkyni a p. P. F. pro spáchání přečinu podle § 143 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku v platném znění, a jejich zproštění obžaloby rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 10. 2016, č. j. 1 T 166/2015 – 388, ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 To 388/2016 – 414. Dále učinil skutková zjištění ve vztahu k nárokovanému cestovnému, a to zejména, že osobní automobil SPZ xxx je registrován na vlastníka P. F., palivem automobilu je benzín, spotřeba 8,2, 6,0 a 6,8 l/100 km a cena jízdného na trase Tetčice – Brno a Brno – Břeclav činí 34 a 39 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Š.

7. Po právní stránce soud I. stupně posoudil žalobou uplatněný nárok jako nárok na poskytnutí náhrady majetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. za nezákonné rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání ve smyslu § 5 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. a dovedl nárok žalobkyně na náhradu škody, která vznikla v souvislosti s tímto nezákonným rozhodnutím s odkazem na § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb.
8. Konstatoval, že v průběhu řízení byl žalobkyní uplatněn nárok na náhradu škody spočívající v nákladech obhajoby. Po částečném plnění zůstala předmětem řízení náhrada odměny za jeden úkon právní služby (nahlížení do spisu dne 23. 6. 2015), který nebyl uhrazen ze strany žalovaného vůbec, a částečná náhrada za úkon právní služby (stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání), který byl uhrazen žalovaným pouze z jedné poloviny. Nároky na úhradu těchto odměn shledal soud I. stupně nedůvodnými s tím, že v případě nahlížení do spisu se nejedná o úkon podle § 11 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif), a že úkon stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání byl dostatečně honorován jednou polovinou odměny ve smyslu § 11 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu. Nedůvodným shledal soud I. stupně též požadavek žalobkyně ve výši 1 369,73 Kč představující cestovné obhájce k úkonům právní služby s tím, že žalovaný jako oprávněnou uhradil částku 1 448,38 Kč a že je nelogické, aby právní zástupce zastupující dvou obviněných účtoval toto cestovné u každého z nich zvlášť. Důvodným neshledal soud I. stupně ani nárok žalobkyně na náhradu částky ve výši 726 Kč za zmeškaný čas advokáta, a odkázal na obdobnou argumentaci jako v případě cestovného advokáta zastupujícího více obviněných. Za účelně vynaložený pak označil náklad na vypracování odborného vyjádření, avšak pouze ve výši 1 815 Kč, když co do zbytku uplatněné částky žalobu zamítl.
9. Dalším posuzovaným nárokem byla náhrada vlastního cestovného žalobkyně a p. P. F. k výsledku v přípravném řízení dne 30. 6. 2015 a k hlavním líčením. Žalobkyně s P. F. vynaložili po dle svých tvrzení náklady ve výši 3 541,56 Kč a žalovaným byla uhrazena toliko částka 1 320,58 Kč pro oba; tedy 661 Kč pro každého z nich s tím, že žalovaný odmítl zohlednit amortizaci vozidla. Protože ve věci nebylo sporu o jednotlivých cestách žalobkyně a p. P. F., vyčíslil soud I. stupně cestovné v případě žalobkyně na částku 514,42 Kč a 219 Kč (cesty k hlavnímu líčení, kdy žalobkyně neměla souhlas trestního soudu, honoroval soud I. stupně podle výše obvyklého jízdného veřejnou dopravou), a to analogicky podle § 157 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen zákoník práce), ve spojení s příslušnými vyhláškami ministerstva práce a sociálních věcí na základě zmocnění uvedeném v § 189 odst. 1 zákoníku práce. Současně zdůraznil, že při určení cestovného žalobkyně je třeba zohlednit amortizaci vozidla, neboť užíváním vozidla dochází k jeho opotřebení; přičemž v případě cest k opotřebení docházelo výlučně v souvislosti s trestním stíháním žalobkyně a p. P. F., kteří by jinak tyto cesty nerealizovali. Celkem tedy ohledně tohoto nároku shledal opodstatněnou částku 733,42 Kč. S přihlédnutím k tomu, že žalovaný na tuto částku již žalobkyni uhradil 661 Kč, uložil soud I. stupně žalovanému výrokem I. napadeného rozsudku povinnost zaplatit žalobkyni rozdíl mezi těmito částkami; tedy částku 72,42 Kč. Protože žalobkyně uplatnila nárok u žalovaného dne 20. 6. 2017, má nárok také na náhradu úroku z prodlení ode dne 21. 12. 2017, kdy došlo k prodlení žalovaného podle § 1968 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku v platném znění.
10. Ze všech výše uvedených důvodů soud I. stupně žalobu ve zbývající částce, tedy v částce 10 708,25 Kč shledal nikoli po právu, a to i ohledně částky 287,20 Kč, která byla rozdílem mezi žalovanou uhrazenou částkou a částkou, o níž byla ze strany žalobkyně vzata žaloba zpět. S tímto podstatným odůvodněním rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku ad III. napadeného rozhodnutí.

11. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil soud I. stupně odkazem na § 142 odst. 2 o. s. ř. za použití § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Procesní úspěch žalobkyně určil výší 80% a neúspěch 20% a uzavřel, že žalobkyni tak náleží nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 60%, přičemž samotné náklady řízení sestávající ze soudního poplatku 2 000 Kč a z nákladů právního zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v celkové výši 28 456,67 Kč, podrobně specifikoval v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 19., z toho 60% je částka 22 765,30 Kč. Lhůtu k plnění stanovil podle § 160 odst. 1 o. s. ř.
12. Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání žalovaný, a to pouze proti výrokům I. a IV. Namítl, že nesouhlasí s právním posouzením otázky amortizace vozidla soudem I. stupně. Setrval na svém stanovisku o tom, že se nejedná o skutečnou škodu, když ze specifikace pojmu amortizace v právních předpisech, lze usoudit, že se jedná pouze o fiktivní částku sloužící pro účely účetnictví, a dále že amortizace je synonymem pro odpis, který se používá u většiny položek dlouhodobého majetku, stejně tak se používá i v případě, kdy je soukromé vozidlo používáno ke služebním účelům. Z uvedených důvodů je toho názoru, že žalobkyni a p. P. F., kteří použili soukromé vozidlo k dopravě k orgánům činným v trestním řízení, amortizace vozidla nenáleží. Odkázal k této otázce též na relevantní rozhodnutí odvolacích soudů, která označil. Současně uvedl, že k užití vozidla by došlo, aniž by probíhalo trestní řízení, neboť bylo užíváno i k jiným cestám. Nadto upozornil, že jako vlastník vozidla je uveden p. P. F., a nikoli žalobkyně.
13. Odvolání proti výroku o nákladech řízení odůvodnil žalovaný jeho chybným výpočtem a určením ze strany soudu I. stupně. Předně uvedl, že žalobkyni náleží toliko 56,44% z celkové částky náhrady nákladů řízení, a nikoli 60%, když úspěch žalobkyně činil 78,22% a její neúspěch 21,78%. Nadto označil za chybný i výpočet, když 60% z částky 28 456,67 Kč odpovídá částce 17 074 Kč, a nikoli částce 22 765,30 Kč, jak nesprávně určil soud I. stupně.
14. S tímto podstatným odůvodněním navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změnil tak, že se žaloba co do této částky s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně ze 72,42 Kč ode dne 21. 12. 2017 do zaplacení zamítá, a aby znovu rozhodl o nákladech řízení.
15. Žalobkyně se k odvolání žalovaného vyjádřila podáním ze dne 4. 4. 2019. Předně uvedla, že nesdílí názor žalovaného, že by amortizace vozidla užitého pro soukromé účely jí neměla náležet. Zdůraznila, že při každé cestě automobilem dochází k jeho opotřebení, což je dáno povahou vozidla, projevující se snížením jeho celkové hodnoty. Za předpokladu, že jsou dány odpovědnostní podmínky žalovaného, bylo by nespravedlivé odpírat jí náhradu škody způsobenou opotřebením vozidla. Protože jsou kumulativně naplněny podmínky pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona o odpovědnosti za škodu, přičemž škodou je nutno rozumět právě i amortizaci vozidla, nehledě na způsob jeho užití, je žalobkyně přesvědčena o důvodnosti svého nároku. K argumentu žalovaného o tom, že vlastníkem vozidla je p. P. F. pak uvedla, že se jedná pouze o veřejnoprávní údaj bez vlivu na závěr o náhradě škody, nadto za situace, kdy stále existovalo v rozhodné době společné jmění manželů F..
16. K otázce náhrady nákladů řízení žalobkyně uvedla, že nevidí důvod, proč by vyčíslení poměrů úspěchu a neúspěchu nemělo být předmětem zaokrouhlení a závěr soudu I. stupně v tomto směru považovala za správný.
17. S tímto podstatným odůvodněním navrhla, aby odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích I. a IV. a přiznal ji náhradu nákladů odvolacího řízení.
18. Oba účastníci řízení výslovně souhlasili s tím, aby odvolací soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

19. Odvolací soud přezkoumal z podnětu a v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) napadený rozsudek, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., bez nařízení jednání (§ 214 odst. 3 o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné. Výroky II. a III. rozsudku nebyly odvoláním dotčeny, a proto zůstaly stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu.
20. Předmětem odvolacího řízení v meritu věci zůstala pouze částka 72,42 Kč s příslušenstvím, představující soudem I. stupně přiznanou náhradu za amortizaci vlastního cestovního žalobkyně. Odvolací soud se tedy zabýval posouzením otázky, zda náhrada za amortizaci vozidla může být ze své povahy brána jako účelně vynaložený výdaj poškozeného a může tak být při splnění zákonných podmínek subsumována pod pojem škody ve smyslu občanského zákoníku, a to se všemi důsledky z toho pro žalovaného plynoucími.
21. Amortizace je termín, který vyjadřuje míru opotřebení předmětu a je známá i pod pojmem odpis. Amortizace je postupné snižování hodnoty vozu vlivem externích podmínek (fyzické opotřebení) i rychlého technického pokroku (morální opotřebení). Pojem amortizace má svůj význam a je aplikována zásadně ve čtyřech oblastech, a těmi jsou prodej ojetých vozů, účetnictví (použití u položek dlouhodobého majetku), při využívání služebního vozidla k soukromým cestám (stanovení cestovních náhrad za tyto služební cesty) a při likvidaci škod (krácení plnění za opravu vozu). Případ žalobkyně, která použila pro soukromou cestu soukromé vozidlo, jakkoli jej užívala v přímé příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, však nespadá pod žádnou z nastíněných kategorií.
22. Soud I. stupně správně ohledně pojmu amortizace vozidla odkázal na § 157 odst. 3, 4 a 5 ve spojení s § 189 zákoníku práce, nesprávně ale dovodil, že dané lze aplikovat podle principů analogie i na cestovné žalobkyně. Tato tzv. základní náhrada za jeden kilometr jízdy dopadá na případy, kdy zaměstnanec využívá svůj soukromý vůz na pracovní cesty, což platí i pro podnikatele, přičemž mu patří, kromě proplacení pohonných hmot podle zákoníku práce i náhrada za každý ujetý kilometr. Tato náhrada je specifickou kompenzací zaměstnavatele ve vztahu k zaměstnanci za to, že k pracovním účelům zaměstnanec užije své vlastní soukromé vozidlo, a to na výslovnou žádost zaměstnavatele (k tomu srov. znění § 157 odst. 3 zákoníku práce: „*Použije-li zaměstnanec na žádost zaměstnavatele silniční motorové vozidlo, s výjimkou vozidla poskytnutého zaměstnavatelem...*“). Náhrady není možné poskytovat, pokud o použití vozidla požádal sám zaměstnanec (k tomu srov. Bělina, Drápal a kol.: Zákoník práce – 2. Vydání, C.H.G.BECK, 2015, str. 789).
23. Ve světle shora uvedeného je tedy zřejmé, že náhrada za amortizaci vozidla není nárokem, který by bylo možné žalobkyni přiznat. V tomto směru se tedy odvolací soud zcela ztotožňuje se závěry, které vyjádřil Městský soud v Brně ve svém rozhodnutí ze dne 3. 7. 2012, č. j. 45 C 129/2010-48, ale i Městský soud v Praze ve svých rozhodnutích ze dne 21. 5. 2014, č. j. 72 Co 152/2014 – 163 a ze dne 28. 1. 2015, č. j. 28 Co 437, 438/2014 – 109 a i s přihlédnutím k § 13 o. z. a k zásadě předvídatelnosti soudního rozhodnutí sdílí stejný názor, který odvolací soudy v těchto svých rozhodnutích dovodily.
24. Na základě výše uvedeného není nárok žalobkyně ve výši 72,42 Kč s příslušenstvím důvodný, a proto odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku ad I. změnil tak, že se žaloba na zaplacení částky 72,42 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 21. 12. 2017 do zaplacení, zamítá.
25. Odvolací soud rozhodoval o nákladech řízení před soudy obou stupňů podle § 224 odst. 2 o. s. ř. s ohledem na to, že napadený rozsudek částečně změnil, jak vyplývá z výše uvedeného. Ohledně

námitek žalovaného uplatněných v odvolání pak dospěl k závěru, že soud I. stupně chybně stanovil poměr úspěchu a neúspěchu žalobkyně ve věci a že nesprávně vypočetl též celkovou výši náhrady nákladů řízení, kterou uložil k úhradě žalovanému. Odvolací soud v této souvislosti uvádí, že občanský soudní řád ve svém ustanovení § 142 odst. 2 hovoří o poměrném rozdělení nákladů v případě částečného úspěchu, nijak však nedovoluje stanovený poměr zaokrouhlovat na celé desítky. Pokud by zákonodárce tento úmysl měl, exaktně by jej do civilního předpisu zakotvil (jako je tomu například ve vyhlášce č. 330/2001 Sb.) Za tohoto stavu je třeba poměr úspěchu a neúspěchu účastníka stanovit pregnančně tak, aby reflektoval stav věci.

26. Po provedeném přepočtu odvolací soud konstatuje následující. Žalovaná částka činila 49 169,47 Kč; přičemž žalobkyně má podle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. právo na náhradu nákladů řízení odpovídající části předmětu sporu 38 388,80 Kč s příslušenstvím, ohledně níž bylo řízení zastaveno pro procesní zavinění ze strany žalovaného (78,07%) a neúspěšná podle § 142 odst. 1 o. s. ř. co do částky 10 780,67 (10 708,25+72,42), tedy z 21,93%. Rozdíl úspěchu a neúspěchu žalobkyně činí tak **56,14%**. Odměnu právního zástupce žalobkyně vyčíslil odvolací soud tak, že za úkony právní služby *příprava a převzetí zastoupení a sepsání žaloby* náleží právnímu zástupci odměna ve výši 2 480 Kč za jeden úkon, a to ve smyslu § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu, za úkon právní služby *částečné zpětvzetí žaloby* mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč, a to ve smyslu a to ve smyslu § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a za úkon právní služby *účast na jednání dne 6. 11. 2018, vyjádření ze dne 22. 11. 2018 a účast na jednání dne 22. 1. 2019* náleží právnímu zástupci odměna 1 540 Kč za jeden úkon právní služby, a to ve smyslu § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu. Celkem tedy 12 680 Kč (2x2480+3100+3x1540). Výši paušálních náhrad ke shora uvedeným úkonům právní služby ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu stanovil odvolací soud shodně se soudem I. stupně celkovou částkou 1 500 Kč (2x paušál á 150 Kč a 4x paušál á 300 Kč). Shodně se soudem I. stupně bylo odvolacím soudem kalkulováno i cestovné právního zástupce žalobkyně k jednáním dne 6. 11. 2018 a 22. 1. 2019 v celkové výši 6 085,02 Kč (2 939,18+3145,84) a náhrada za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 1 a 3 písm. a) advokátního tarifu v celkové výši 1 600 Kč za 16 půlhodin na cestě Brno-Praha-Brno ke dvěma ústním jednáním ve věci, celkem 21 865,02 Kč bez DPH. Výši náhrady za DPH k nákladům právního zastoupení podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. vyčíslil odvolací soud na částku 4 591,65 Kč. Mezi náklady řízení byl též zahrnut žalobkyní uhrazený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem tedy náklady řízení na straně žalobkyně za řízení před soudem I. stupně činily 28 456,67 Kč, přičemž 56,14% z této částky odpovídá částka **15 975,57 Kč**.

27. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 1 a 3 písm. f) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Žalovanému, který v tomto řízení zcela uspěl, náleží paušální náhrada jeho hotových výdajů za jeden úkon ve výši **300 Kč** (*podané odvolání*).

28. Náklady řízení před soudy obou stupňů tak dosáhly částky **16 275,57 Kč** a jsou splatné podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

Praha 22. května 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Š.

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Š.